

Arrest

nr. 152 923 van 21 september 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X
3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 3 maart 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 februari 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 10 februari 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. VAN HOECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partijen, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, komen op 31 maart 2010 België binnen en vragen op dezelfde dag asiel aan. Op 12 augustus 2010 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arresten nrs. 53 674, 53 675 en 53 676 van 22 december 2010 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen.

1.2. Op 1 oktober 2010 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9^{ter} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Nadat deze aanvraag op 30 mei 2011 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 31 juli 2013 ongegrond bevonden. Bij arrest nr. 150 356 van 4 augustus 2015 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.3. Op 13 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de derde verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

1.4. Op 8 oktober 2013 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9^{bis} van de Vreemdelingenwet. Op 3 februari 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.5. Op 3 februari 2014 wordt de verzoekende partijen een inreisverbod (bijlage 13^{sexies}) voor drie jaar opgelegd. Dit zijn de thans bestreden beslissingen die op 10 februari 2014 aan de verzoekende partijen ter kennis worden gebracht. Deze beslissingen, die een gelijkaardige motivering hebben, zijn als volgt gemotiveerd:

“(…)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13.08.2013, hem betekend op 20.08.2013.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9^{bis} ingediend op 08.10.2013.

(…)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 74/11, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van “*het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur*”.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Verzoekers zijn van mening dat art 74/11 §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 geschonden is;

Art 74/11 stelt als volgt:

„De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum 3 jaar in volgende gevallen:

- 1. indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- 2. indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”*

Art 74/11 voorziet uitdrukkelijk dat een inreisverbod gepaard moet gaan met een beslissing tot verwijdering;

De bestreden beslissingen d.d. 03.02.2014 houdende het inreisverbod gingen niet gepaard met het bevel om het grondgebied te verlaten;

De bestreden beslissingen dienen dus nietig verklaard te worden;

Anderzijds zijn verzoekers van mening dat de sanctie overdreven is;

Art 74/11 stelt dat een inreisverbod van maximum 3 jaar kan opgelegd worden;

De sanctie in hoofde van verzoekers van een inreisverbod van 3 jaar is fel overdreven;

Verzoekers hebben een asielaanvraag gedaan op 30.03.2010 en deze procedure werd beëindigd door een arrest van de R.V.V. op 22.12.2010;

Reeds vóór het einde van deze asielprocedure werd door eerste verzoeker, namelijk op 01.10.2010, een medische regularisatieaanvraag gedaan en deze aanvraag werd ontvankelijk verklaard op 30.05.2011;

Verzoekers werden in het bezit gesteld van een verblijfsdocument;

Uit het feit dat de medische regularisatieaanvraag ontvankelijk werd verklaard blijkt dat de ziekte van eerste verzoeker een ernstige ziekte was;

Bij beslissing van 31.07.2013, betekend op 06.08.2013, werd de medische regularisatie ongegrond verklaard. Door verzoekers werd beroep aangetekend bij de R.V.V. tegen deze weigering van machtiging tot verblijf en ook tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan verzoekers werd afgeleverd;

Op dit ogenblik is het dus absoluut niet duidelijk dat de ongegrondverklaring van de medische regularisatieaanvraag en het bevel om het grondgebied te verlaten zal gehandhaafd worden;

Verzoekers hebben dus nooit halsstarrig gedurende jaren en na vele procedures geweigerd om het grondgebied te verlaten. Het inreisverbod van 3 jaar is in alle geval fel overdreven en niet in verhouding met de eventuele onwil van verzoekers om het land te verlaten;

Verzoekers zijn van mening dat het evenredigheidsbeginsel geschonden is eveneens als het rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht;

Voor wat betreft derde verzoekster G. N. (...) moet bovendien rekening gehouden worden met het feit dat zij op 17.04.2013 bevallen is van een zoon H. H. (...). De vader van H. H. (...) heeft verblijfsdocumenten in België en op dit ogenblik is het voor het gemeentebestuur nog niet duidelijk welke nationaliteit het kind H. H. (...) heeft. Een inreisverbod in hoofde van derde verzoekster zou betekenen dat zij voor een periode van 3 jaar gescheiden zou leven van haar baby."

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een enig middel stellen verzoekers een schending voor van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht en van het evenredigheidsbeginsel.

Zij betogen dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet dat een inreisverbod gepaard moet gaan met een beslissing tot verwijdering en dat dit niet zo is met de thans bestreden beslissing. Volgens hen is het inreisverbod van 3 jaar overdreven. Uit het feit dat hun medische regularisatieaanvraag ontvankelijk werd verklaard zou volgens hen kunnen worden afgeleid dat de ziekte ernstig was. Tegen de beslissing tot ongegrondheid dienden ze een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij menen dat zij nooit halsstarrig geweigerd hebben om het grondgebied te verlaten. Het inreisverbod genomen ten aanzien van derde verzoekster zou

betekenen dat zij gedurende drie jaren gescheiden zal moeten leven van haar baby, geboren op 17 april 2013.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat bij nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekers d.d. 13 augustus 2013 werden bevolen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Uit het administratief dossier blijkt niet als zouden verzoekers hiertegen enig rechtsmiddel hebben aangewend. Dit bevel is derhalve definitief in het rechtsverkeer aanwezig. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd overigens genomen nadat de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd bevonden en het indienen van een beroep tot nietigverklaring tegen de ongegrondheidsbeslissing heeft geen schorsende werking.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers een inreisverbod met de maximumtermijn van drie jaar kregen opgelegd. De motieven voor dit onderdeel van de bestreden beslissing luiden als volgt:

“X In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

O 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13.08.2013, haar/hem betekend op 20.08.2013.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft zij/hij een aanvraag 9bis ingediend op 08.10.2013”

De vaststelling dat verzoekers geen gevolg hebben gegeven aan een vorig, definitief geworden, bevel om het grondgebied te verlaten van wordt door verzoekers niet betwist noch weerlegd. Het betoog waarin zij stellen dat zij niet ‘halsstarrig geweigerd hebben om geen gevolg te geven aan het bevel’ doet daar geen afbreuk aan.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt inderdaad dat “De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :”

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod en de beslissing tot verwijdering zijn twee aparte beslissingen. “In het bestreden arrest wordt derhalve met schending van artikel 1, 8° en artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet gesteld dat de twee beslissingen één en ondeelbaar zijn zodat de vernietiging van de beslissing tot inreisverbod de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten met zich meebrengt.” (RvS 18 december 2013 nr. 225.871). In de bestreden beslissing werd wel degelijk verwezen naar het bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 20.08.2013 en stelt wat volgt: “(...) Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 20.08.2013(...)”. Aangezien verzoekers nog steeds het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten en zij geen stappen ondernomen hebben om het grondgebied te verlaten, werd het inreisverbod opgelegd omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Waar zij menen dat de bestreden beslissing te streng is, dient te worden opgemerkt dat de wet wel degelijk voorziet in de mogelijkheid om een inreisverbod van drie jaar op te leggen. In ieder geval kan niet worden voorgehouden als zou er een formele motiveringsplicht voortvloeien uit artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Volgens die bepaling dient de verwerende partij “rekening te houden” met alle elementen aanwezig in het administratief dossier.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in het arrest met nr. 115.754 van 16 februari 2013 onder meer wat volgt:

“De Raad merkt bovendien op dat in artikel 74/11 van de vreemdelingenwet geen formele motiveringsplicht kan worden gelezen. Verzoeker toont ook niet op concrete wijze aan met welke specifieke omstandigheden de gemachtigde eventueel diende rekening te houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat de gemachtigde op het moment van de bestreden beslissing een onzorgvuldige of kennelijke onredelijke inschatting heeft gemaakt van de specifieke omstandigheden van zijn geval. Met zijn betoog slaagt de verzoeker er niet in om aan te tonen dat op het moment van de bestreden beslissing het kennelijk onredelijk of onjuist was om aan de verzoeker een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen.”

Verzoekers tonen met hun betoog niet in concreto aan welke concrete omstandigheid de duurtijd van het inreisverbod, in casu 3 jaar, niet zou rechtvaardigen. Het feit dat derde verzoekster een baby zou

hebben betekent geenszins dat zij door de bestreden beslissing verplicht wordt haar baby achter te laten. Verzoekster maakt het tegendeel niet aannemelijk.

Bovendien werd het inreisverbod opgelegd nadat de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. Er werd derhalve geoordeeld dat er geen omstandigheden voorhanden zijn in hoofde van verzoekers die een terugkeer naar hun herkomstland onmogelijk maken (om aldaar een aanvraag in te dienen). Verzoekers tonen derhalve niet aan dat hun ingeroepen specifieke omstandigheden niet in rekening zouden zijn gebracht door de verwerende partij bij het nemen van de thans bestreden beslissing.

Het enig middel is niet ernstig.”

3.3. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

De verzoekende partijen laten gelden dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet dat een inreisverbod gepaard moet gaan met een beslissing tot verwijdering, dat de bestreden beslissingen *“niet gepaard (gingen) met het bevel om het grondgebied te verlaten”* en *“dus nietig verklaard (dienen) te worden”*.

Het staat buiten betwisting dat een bevel om het grondgebied te verlaten een *“beslissing tot verwijdering”* uitmaakt in de zin van artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet.

Te dezen zijn de bestreden beslissingen genomen in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat in dat geval minstens twee verschillende beslissingen tot verwijdering dienen voor te liggen wanneer een inreisverbod wordt opgelegd in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Met name is er in dit geval enerzijds de beslissing tot verwijdering die *“gepaard gaat met”* het kwestieuze inreisverbod en is anderzijds in dat geval ook voorgeschreven dat een *“vroegere beslissing tot verwijdering”* niet werd uitgevoerd.

Het opleggen van een inreisverbod als begeleidende maatregel bij een beslissing tot verwijdering in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet veronderstelt dus noodzakelijkerwijze dat er een *“vroegere beslissing tot verwijdering”* werd genomen én dat de betrokkene aan deze vroegere beslissing geen gevolg gaf. Anders gezegd, moet de beslissing tot verwijdering die met het betrokken inreisverbod gepaard gaat in dit specifieke toepassingsgeval steeds van latere datum zijn dan de beslissing tot verwijdering die voorheen werd getroffen en waarvan wordt vastgesteld dat de betrokken vreemdeling er geen gevolg aan had gegeven. De in deze bepaling gehanteerde bewoordingen *“de beslissing”* en *“een vroegere beslissing”* laten niet toe dat een inreisverbod wordt getroffen op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet dat *“gepaard gaat met”* een enige en vroegere beslissing tot verwijdering waaraan geen gevolg werd gegeven.

Doordat in voorliggend geval slechts één beslissing tot verwijdering voorligt, met name de beslissing van 13 augustus 2013 houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies), waaraan de verzoekende partijen geen gevolg gaven, dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) niet gepaard gaan met een - latere - beslissing tot verwijdering zoals nochtans door artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet is voorgeschreven.

Noch de omstandigheid dat de verzoekende partijen geen rechtsmiddel hebben aangewend tegen de beslissing van 13 augustus 2013 houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}) en dat dit bevel dus definitief in het rechtsverkeer aanwezig is, noch de omstandigheid dat dit bevel genomen werd nadat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9^{ter} van de Vreemdelingenwet ongegrond werd bevonden, vermag afbreuk te doen aan het voorgaande.

Tevens neemt het gegeven dat de beslissingen tot het opleggen van een inreisverbod enerzijds en de beslissing tot verwijdering anderzijds aparte beslissingen zijn, en dat de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod volstrekt te scheiden is van de beslissing tot verwijdering in die zin dat zij op afzonderlijke motieven is gesteund en dat het bevel om het grondgebied te verlaten op grond van eigen motieven ook zonder inreisverbod kan blijven bestaan, niet weg dat geen inreisverbod mogelijk is zonder beslissing tot verwijdering (Cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.898).

De verzoekende partijen tonen bijgevolg een schending aan van artikel 74/11, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Een onderzoek naar de overige grieven dringt zich dan ook niet verder op.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 februari 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13^{sexies}) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN